

Pitkien Eurooppa-treffit Berliinissä 28.5.-1.6.2003

”Elämäni parhaimmat viisi päivää”

1. Päivä (Keskiviikko)

Suomesta meitä lähti viisi henkeä, Liisa, Arja, Joanna, Klaas ja minä, aamuvorhaillessa lentäen kohti Berliiniä. Klaas on Suomessa asuva hollantilainen, joka kuuluu meidän Pieni- ja Isokenkäiset ry:hyn. Klaas ja minä olimme ensikertalaisia Eurooppatreffeillä, muilla oli jo aiempaa kokemusta. Lentoon olimme tyytyväisiä. Kaikille oli tarpeeksi jalkatila, jota olimme etukäteen pyytäneet, ja myös erityisruokavaliomme oli otettu huomioon. Tällä kertaa palvelu pelasi moitteettomasti. Kiitos siitä Finnairille!

Kun saavuimme Saksanmaalle Tegelin lentokentälle aamuyhdeksän aikaan, meillä oli kokonainen päivä edessämme. Tässä vaiheessa olin vielä totaalisen tietämätön siitä, millaiseen ihmemaahan olin tullut ja minkälainen kokemus tästä muodostuisi. Hiukan jännitti. *Ruotsalainen Rikard* liittyi seurueeseemme lentokentällä, josta suuntasimme taksilla kohti villaa Berliinin laitamilla. *Olimme vuokranneet huoneita käyttöömmme villan yläkerrasta todella edulliseen hintaan.*

Villassa meitä jo odotti *ruotsalainen Anna*, joka oli tullut samana aamuna junaalla Berliiniin. Anna ja Rikard olivat ihania uusia tuttavuuksia ja tuntuivat heti heimoveljiltä. Hymy alkoi nousta yhä ylemmäs. Villa oli kodikas ja viihtyisä. Matkatavarat purettuamme lähdimme tutustumaan Berliinin keskustaan Klaasin opastuksella. Näimme mm. Checkpoint Charlén, Berliinin muurin jäänteet ja Brandenburgin portin. Kävimme myös ostamassa aamiais- ja muut tarvittavat sapuskat paikallisesta Alepasta. Seitsemän muovikassillista ruokaa ja vettä maksoivat yhteensä 50 euroa!

2. Päivä (Torstai)

Aamulla puurot syötyämme oli vuorossa *matkan virallinen osuus eli Euroopatreffen jäsenmaiden kokous*. Oli mielenkiintoista seurata kokouksen kulkua. Joannan ja Klaasin kanssa olimme ihan vaan kuunteluoppilaina, *Liisan ja Arjan edustaessa Suomea*. Välillä kokouslaisten tunteet kävivät aika kuumienakin ja saksan- ja englannin kielen sekasopaa kuulosti hauskalta. Tulkki yritti pysyä perässä. Jälleen tapasin uusia ihmisiä, jotka olivat tulleet Berliiniin vastakokouspäiväksi. Hymyä ei voinut pidätellä, eikä toki tarvinnutkaan.

Kokouksen jälkeen menimme villalle valmistautumaan illan Greeting -partyihin. Kyhäsimme kokoon myös pienen sinivalikoisen lahjan *Saksan pitkien klubille*, joka viettää 50-vuotisen taipaleen juhlaa tänä vuonna. Metrossa törmäsimme ensimmäistä kertaa kaupungilla toisiin hei-

Vankikarkurit Suomesta aiheuttivat hilpeyttä bussissa ja kaupungilla.

Ensimmäisen illan ohjelmaan kuului *Black & White – party*, jonne me Suomesta tulleet olimme suunnitelleet erityisen teemaan sopivan pukeutumisen, vankikostyymit. Asuna olivat mustat housut, Marimekon mustavalkoraidallinen paita sekä päässä mustat huivit, jotka Arja oli meille ommellut. Kaulaan ripustimme Joannan tekemät kyltit, joiden teksti muodostui kansallisuudesta ja pituudesta, minun kyltissä luki siis FIN-193. Näillä asusteilla olimme vakuuttuneita, että nappaamme ”paras puku” -palkinnon. Sen vei kuitenkin nenämme edestä lehmäasuhihin pukeutunut sveitsiläisseurue.

Juhliin tullessa tein hauskan havainnon. Tarjoilijat, jotka sukkuloivat meidän komean pituisten ihmisten joukossa tarjottimeneen, joutuivat käyttämään suurta ääntä ja kolistelua päästäkseen pujotte-

lemaan välistämme. Muuten emme olisi heitä varmaan huomanneetkaan. Liisa, Joanna, Arja, Anna ja Rikard bongasivat heti vanhoja tuttuja viime vuodelta. Halauksia, naurua, hymyjä ja vielä kerran halauksia nähtiin. Meikäläinen ekakertalaisena oli vähän ymmyrkäsena, kun minulle esiteltiin ihmisiä. Mutta jo puolen tunnin jälkeen olin täysin fiiliksen viemä ja vakuuttelin, että *ensi vuonna täytyy kyllä laittaa korkkarit jalkaan! EHDOTTOMASTI!*

Iltaan kuului tietysti myös hyvää ruokaa ja paljon tanssia. Gloria Gaynorin laulaessa ”I will survive”-biisiä ja meikäläisten jorattessa tuli mieleen Arjan tekstiviesti Berliiniin lähtöä edeltävältä yöltä: Still alive? We will survive. Are you ready to fly? Tätä mottoa sovelsimme koko reissun ajan.

movelejiin. Fiilis nousi taas asteen ylemmäs, kun *isohkolla porukalla kävelimme täysien terassien ohitse ja ihmisten päät kääntyivät katsomaan*. Yksin kävellessä möinen ei tuntuisi niin miellyttävältä, mutta *joukossa se tuntui mahtavalta!* Vaikka Berliinissä oli samana viikonloppuna noin 300 000 turistia eli kansainväliset kirkkopäivät ja suuri jalkapallo-ottelu, meidän väki kyllä näkyi katukuvassa!

Juhlapaikan löydettyämme huomasimme riemuksemme, että täällähän on todella hyvä, iso ja liukas tanssilattia. Jalat alkoivat heti vipattamaan ja syötyämme valtasimme tanssilattian. Kaikki tämä alkoi tuntua kerrassaan uskomattomalta huumalta, josta en koskaan halua päästää irti.

Löydän vain yhden negatiivisen ja samalla ihmettelyä herättävän asian Berliinin matkassamme. Nimittäin veden hinta hi-

poi taivasta kaikissa iltapaikoissa, joissa kävimme. Kun Suomessa on tottunut maksamaan vedestä tyylillä 50 senttiä/ tuoppi, niin *saksalainen vesipullo (0.75 l) maksoi kuudesta jopa kymmeneen euroa!* Pieni 0.25 litran pullo maksoi n. 4 euroa. Eli vesi oli huomattavasti kalliimpaa kuin esim. olut. Niinpä monet joivatkin janojuomaksi olutta, mutta meikäläistä vesilinjalaisena kiukutti maksaa vedestä mansikoita. Tosin eipä tuokaan seikka päässyt reissuamme latistamaan pennin vertaa, ja onneksi löytyi miehiä, jotka ystävällisesti tarjosivat juomia.

Ilta jatkui taas pitkälle yöhön mm. Las Ketchupin kirjoittaessa hien pintaan tanssilattialla. Lopuksi huristimme taksilla unien maille. *Jos kuvaisin tätä reissua vuoden kohokohdaksi, se olisi aliarviointia, se oli paljon enemmän.*

3. Päivä (Perjantai)

Aamupäiväksi lähdimme taas kääntämään ihmisten päitä kaupungille Mari-mekon paidoissamme. Tarkoitus oli myös shoppailla, mutta osuimme aivan liian kalliille kadulle, jossa oli vain Chanelin, Mercedes Benzin ynnä muiden hintatasoltaan "hieman" liian korkeiden liikkeiden ovia. Niinpä tyydyimme ihastelemaan näyteikkunoita, joissa oli mm. toinen toistaan upeampia korkokenkiä. Ostoskasselimme kertyi lähinnä postikortteja.

Liisa ja Klaas jäivät kaupungille, kun me hikit ja "turhamaiset" tytöt, Arja, Joanna ja minä, lähdimme vaatteiden vaihtoon villalle. Edessä oli nimittäin matka Diedersdorfin linnaan maaseudulle, Berliinin ulkopuolelle. Meillä oli pieniä vaikeuksia löytää bussikuljetuksen kokoontumispaikalle ja taksimmein juuttui ruuhkaan, mutta ehdimme lopulta. Bussissa, matkalla linnaan, aloimme Joanna kanssa kirjoittaa tekstiviestejä kotiin. Siitä seurasi tunteiden kuohu ja muutama kaihon ja onnen kyynel kihosi silmään, kun ajatteli kotona olevia lähimmäisiä ja samalla olo oli niin onnellinen täällä Berliinissä.

Maisemat vaihtuivat Berliinin korkeista rakennuksista vihreän seesteiseksi maaseuduksi ja ohitimme mm. pienen järven kokoisen parsaviljelmän. Diedersdorfin linnaan saavuttuamme huomasimme, että pidot pidettäisiinkin linnan pihalla olevassa ladossa. Mutta ei se mitään, tärkeintä oli, että paikasta löytyisi tanssilattia;) Kyllähän se löytyi, mutta ladon sisällä oli niin kuuma, että siirryimme heti ulos terassille ja tanssilattian virkaa toimitti suuri nurmikko ladon takapihalla. Ja hyvin se toimikin! Lisävauhtia antoi nurmikon pieni alamäki. Me suorastaan riehaannuimme siellä peltojen keskellä, raikkaassa ulkoilmassa, ilta-auringon laskeissa. Muutamat meistä "katosivat" hetkiksi romanttiselle maaseutukävelylle hyvässä seurassa.

Illan kuluessa ladon sisällä, tanssilattialla me suomalaiset aloitimme zorbaksen ja siinä sitä sitten mentiin kahdessa letkassa niin, että vuorotellen letkat törmäsivät toisiinsa. Hulvatonta! Energisimmät (lue: Arja, Joanna, Klaas ja kumppanit) vielä jatkoivat täysillä, kun Liisa ja minä suuntasimme kohti bussia, joka veisi meidät nukkumaan. Bussimatkakin oli unohtumaton...

4. Päivä (Lauantai)

Matkamme toiseksi viimeisen päivän (nyyh...) aloitti jokiristeily Berliinin halki virtaavalla Spree-joella. Sinne saavuimme poikkeuksellisesti hyvissä ajoin, kaikista edellisistä happeningeistä olimme aina myöhästyneet. On helpointa laittaa myös

Ylhäällä: Kerrankin pieninä! Christian ja Carsten Tanskasta tyttöjen kanssa.

Keskellä: Paul Hollannista, Liisa, Bill "Ville" Atlantasta, Miia, Rikard, Arja ja Joanna.

Alhaalla: Kämppekaverit Rikard Tukholmasta ja Anna Malmöstä, Liisa, Klaas, Joanna, Arja ja Miia valmiina juhliin.

hästymiset Berliinin monimutkaisen julkisen liikenteen syyksi ;)

Aamu alkoi kauniina, mutta pian taivaalle kerääntyi tummia pilviä ja joella lipuesamme saimme niskaan reissun ainoat vesikuurot. Muuten koko Berliinin matkan ajan meitä helli kesäinen helle. Risteily sujui sateesta huolimatta leppoisesti valokuvia räpsien ja Berliinin arkkitehtuuria ihaillen, vanhaa ja uutta sulassa sovussa. Säännöllisin väliajoin laivan henkilöunta huusi, että nyt kaikki kiltisti istumaan ja "Watch your heads", kun laiva lähestyi siltaa, jonka alitimme päät sitä hipoen.

Kolmen tunnin veneilyn jälkeen riensimme villaan hengähtämään hetkeksi, mansikoiden kera, ennen *matkan huipennusta, Europaball -juhlaa*. Jokainen kaivoi kaapista hienoimmat juhlatami-neensa, hiuksia käherrettiin ja poskipu-naa poskille sipaistiin.

Voin rehellisesti sanoa, että kyllä me olimme kauniin ja komean näköinen seurue, kun kuljimme kadulla ykkösissämme, 7 tyylikästä pohjoismaiden edustajaa. Tunnelma oli todella hieno, sielu ja satakielet soivat. EHDOTTOMASTI!

Kun saavuimme juhlapaikkaan Hotel Intercontinentaliin, minulta lähti melkein jalat alta. Voi sitä loistokkuutta, kimallusta ja kaiken sen keskellä nämä 650 upeaa, ihanaa ihmistä hienoissa puvuissaan. En ollut koskaan kokenut mitään tällaista...

Jokainen maa, joka oli edustettuna näillä Eurooppatreffeillä, esiteltiin symboleilla. Esittelijänä toimi *keltainen Berliinin kar-*

5. Päivä (Sunnuntai)

Muutaman tunnin yönien jälkeen tajuuntaan iski vain yksi ajatus: tänään olisi lähdettävä takaisin Suomeen. Vielä tätä kirjoittaessakin sydän huokaisee syvään ja tulee surullinen olo. Vaikka tavallinen arki on taas astunut kuvioihin mukaan, iskee välillä hirveä kaipuu rintaan, että tahtoo takaisin Berliiniin tai siis "omien pariin" minne tahansa maailman kolkkaan. *Reissu oli sillä tavalla elämää multistava kokemus, että nyt tiedän paremmin mitä haluan elämältä ja mikä voisi tehdä onnelliseksi.* Tämä elämä tällaisenaan ei sitä ole, sen tajusin.

Takaisin Berliiniin. Jäljellä oli siis enää *Good bye – party*, jotka pidettiin samassa paikassa kuin ekan illan pippalot. Moni oli varustautunut tummilla aurinkolaseilla, eikä pelkästään auringonpaisteen vuoksi.

Mielessä pyöri monenlaista ajatusta, tunnekuuhu oli valtava ja tuntui, ettei kertaikkiaan halua jättää näitä ihmisiä. Pitäisi odottaa kokonainen vuosi, että näkisi heidät taas. Päivien lasku alkoi heti. Halauksia ja suukkoja sekä osoitteita ja puhelinnumeroita jaettiin.

Metrolla seikkailtiin, eksyttiin ja myöhästettiin tai oltiin liiankin ajoissa - matkustajista löytyi lähes aina muitakin tuttuja matkajia. Keskellä Joe USA:sta, lähettää terveisiä Sorakiven Ollille!

hu, jolla oli Suomen kohdalla kädessään Nokian kännykkä, kas kummaa. Eri ruokalajien välillä saimme kuulla saksalaisia lauluesityksiä, joista me suomalaiset emme oikein päässeet jyvälle, mutta saksalaiset taisivat tykätä.

Syötämme alkoi jälleen tanssi, nyt oikein livebändin säestyksellä. Myös hotellin aulassa pienessä baarissa, livemusaa soitti taitava pianisti. Sielläkin kävimme tanssahtelemassa mm. biisien "Strangers in the night" ja "Only you" tahtiin. Fiilis oli jotenkin tyylikkään kansainvälinen ja mieleen tuli Leonard Cohenin kappale "First we take Manhattan, then we take Berlin". Olihan seurassamme myös ame-

rikkalaisia. Samaan aikaan toisaalla... Joanna pääsi hollantilaispihtien puristukseen ;)

Tällä kertaa Klaas lähti Liisan ja minun kanssa ensiksi "kotiin", Arjan ja Joannan edelleen jatkaessa juhlintaa, kuinkas muuten. Arjaa ei pysäyttänyt edes ankarat niskakivut. Meidän pojat, Rikard ja Klaas sekä Anna jatkoivat vielä yötä villalla aamukuuteen asti viinin parissa. Me muut kuulumme tästä vasta aamulla.

Ensi vuonna 2004 Eurooppatreffit järjestetään Sveitsin Baselissa. Brittiläinen Stephen letkauutti, että ehkä Baselissa jo tanssitaan häitä... saapi nähdä kuinka käy ja kenen häitä...

Porukkamme oli aika hiljainen lähtiesämme villaan pakkaamaan tavaroita. Tuntui todella haikealta jättää meille jo kodiksi muodostunut villa. Lentokoneessa Joanna ja minä emme pystyneet pidättelemään kyneleitä, mutta toistamme tuella selvisimme. Vaikka Joanna oli "the second timer" Eurooppatreffeillä, ei pois lähteminen ollut yhtään helpompaa, päinvastoin, hän sanoi.

Suomessa huomasimme, kuinka jäimme kaipaamaan pitkien miesten halauksia, sitä nallekarhumaista lämpöä, jota saimme kokea niin usein Berliinissä. Missä me sellaisia halauksia täällä Suomessa saisimme??

Ettei upeasta reissustamme jäisi surullista makua suuhun, haluan lopuksi sanoa, että *nuo viisi päivää olivat elämäni parhaimmat. EHDOTTOMASTI!* Niihin sisältyi niin paljon naurua, onnea, hymyä, heimojellettä, uusia ystäviä ja ihanaa tunnetta, eikä niitä voi kukaan ottaa meiltä pois. Nähdään siis ensi vuonna Baselissa!

Miia

PS. "EHDOTTOMASTI" oli tunnussanamme, jota opetimme myös amerikkalaisille ja hollantilaisille koko matkan ajan. Ja he oppivat sen!